

Sygn. akt IX Ka 970/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SSO Anna Szeliga

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Wiesława Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 roku

sprawy J. F. s. J. i M. ur. (...)

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku- Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie

z dnia 16 marca 2015 roku sygn. akt X K 328/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60/ 100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego J. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 596, 60 (pięćset dziewięćdziesiąt sześć sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Ewa Opozda- Kałka SSO Zbigniew Karamara SSO Anna Szeliga

Sygn. akt IX Ka 970/15

UZASADNIENIE

J. F. został oskarżony o to, że w dniu 18 września 2014 roku w P. woj. (...) na terenie Zakładu Karnego podczas spaceru uderzył w głowę H. W. (1) w następstwie czego spowodował upadek pokrzywdzonego na twarde podłoże i doznał uszkodzeń ciała w postaci powierzchownej rany tłuczonej policzka prawego, obrzęku i bolesności okolicy przedrzepkowej kolana lewego, zaczerwienienia i bolesności okolicy łędźwiowej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, to jest o przestępstwo z art. 157 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedziba w Pińczowie wyrokiem z dnia 16 marca 2015 roku w sprawie XK 328/14 orzekł, co następuje:

I w ramach czynu zarzucanego przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 242 § 1 i 4 kk i art. 222

§ 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które został skazany w sprawie VIIK 180/09 Sadu Rejonowego w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 20.05.2009r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.12.2012r. do 06.06.2014 roku to jest przestępstwa z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od J. F. na rzecz pokrzywdzonego H. W. (1) nawiązkę w kwocie 500,00 złotych,

III na podstawie art. 50 kk orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości jednorazowo przez radiowęzeł Zakładu karnego w P.,

IV zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. 828,56 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu,

V na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od przedmiotowego wyroku złożył obrońca oskarżonego J. F.

i zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego w szczególności zeznań H. W. (2) oraz M. K. i przeprowadzenie weryfikacji mocy dowodowej zeznań wymienionych świadków z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenie życiowe, niepełne uwzględnienie dowodów korzystanych dla oskarżonego, interpretację nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz w odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony na terenie Zakładu Karnego podczas spaceru uderzył w głowę H. W. (1) w wyniku czego pokrzywdzony upadł na twarde podłoże i doznał obrażeń ciała, podczas gdy brak jest w tym zakresie jednoznacznych i pełnowartościowych dowodów oraz występujące w tym zakresie daleko idące wątpliwości.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. F. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Złożona apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie. Nie dopuścił się zatem, wbrew temu, co twierdzi skarżący, jakiegokolwiek naruszeń prawa procesowego, ani też błędów w ustaleniach faktycznych.

Całkowicie niezasadny jest zarzut naruszenia art. 7 kpk, albowiem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów.

I tak trafnie za prawdziwą uznana została relacja świadka M. B., funkcjonariusza służby więziennej, który jako osoba obca zarówno dla oskarżonego, jak i pokrzywdzonego nie miał żadnego interesu w tym, aby zeznawać na korzyść jednego z nich. Nadto słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy, że relacja tego świadka była konsekwentna, spójna, a co więcej korespondowała z zeznaniami pokrzywdzonego, co tym bardziej przesądza nie tylko o prawdziwości tej relacji, ale również o wiarygodności zeznań pokrzywdzonego H. W. (1), które właściwie również uznane zostały za prawdziwe. Słusznie bowiem zaznaczył także Sąd I instancji, że H. W. (1) w sposób rzeczowy, konsekwentny i spójny przedstawił przebieg zdarzenia, jak również, że wcześniej w ogóle nie znał oskarżonego, nie miał z nim żadnego zatargu, a zapamiętał go jedynie z jednego zdarzenia, kiedy to niespodziewanie został przez niego uderzony. Nadto trafnie podnosi dalej Sąd Rejonowy, że potwierdzeniem prawdziwości relacji pokrzywdzonego są także doznane przez niego

obrażenia i mechanizm powstania tych obrażeń wskazany przez biegłego lekarza A. Z. w zaświadczeniu lekarskim. Rozważania Sądu Rejonowego

w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k. 214v.). Skoro zatem zeznania pokrzywdzonego znalazły potwierdzenie w relacji całkowicie obiektywnego, obcego świadka M. B., to tym bardziej nie sposób odmówić wiary tej relacji. Podkreślić należy, że to, że pokrzywdzony nie zapamiętał wyglądu napastnika nie dezawuuje jego zeznań, gdyż zajście działo się bardzo szybko, a ponadto został on zaatakowany zupełnie niespodziewanie. Niemniej jednak sprawcę widział dokładnie świadek funkcjonariusz służby więziennej M. B., gdyż w tym właśnie momencie zamykał drzwi ze spacerniaka. Tym samym twierdzenia skarżącego, że relacja pokrzywdzonego nie może polegać na prawdzie, skoro ani on sam, ani też inni z osób obecnych i osadzonych na placu spacerowym nie widzieli uderzenia pokrzywdzonego nie mogły zostać uwzględnione.

W świetle zatem powyższego właściwie Sąd Rejonowy ocenił także wyjaśnienia oskarżonego J. F., które słusznie uznał za nieprawdziwe, jako że były one nie tylko sprzeczne z relacjami zarówno pokrzywdzonego H. W. (1), jak i całkowicie obiektywnego świadka M. B., o których mowa była wyżej, ale również nielogiczne. Trafnie bowiem zaznaczył Sąd Rejonowy, że oskarżony nie mógł widzieć pokrzywdzonego i, jak twierdził, jego dziwnego i wulgarnego zachowania, skoro przebywał na placu spacerowym, który jest ogrodzony murem i uniemożliwia wzajemne widzenie. Rozważania Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.214), uznając argumentację skarżącego także i w tym zakresie za chybioną.

W konsekwencji stwierdzić należy również, że brak w sprawie wątpliwości, skutkujących naruszeniem art. 5 § 2 kpk. Prawidłowo bowiem oceniony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy nie dostarczył takich wątpliwości. Zresztą skarżący ich konkretnie nie wymienia.

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 4 kpk i art. 410 kpk, albowiem Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie uwzględnił wszystkie dowody i fakty dotyczące oskarżonego J. F., zarówno te, które są dla niego korzystne, jak i te, które przemawiają na jego niekorzyść, poddał je ocenie i analizie zgodnej ze wskazaniem logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem w żadnej mierze nie naruszył granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonych w art. 7 kpk.

Co do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych na wstępie przypomnieć należy, że zarzut ten tylko wówczas jest słuszny, „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.” (zob. m.in. wyrok Sadu najwyższego z dnia 25 marca 1975 roku w sprawie II KR 355/74). W niniejszej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia. Skarżący formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w istocie nie wykazuje jakie to błędy w logicznym rozumowaniu popełnił Sąd Rejonowy dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a jedynie ogranicza się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez tenże Sąd. Tymczasem, jak wskazano wyżej, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów i wyprowadził z tej oceny prawidłowe wnioski. Z wiarygodnych bowiem zeznań pokrzywdzonego H. W. (1) oraz świadka M. B., a także z dokumentacji medycznej jasno wynika, że oskarżony J. F. popełnił przypisany mu czyn.

Nie budzi także wątpliwości ocena prawna zachowania oskarżonego. Sąd odwoławczy podziela rozważania Sądu Rejonowego w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu (k.215).

Także rodzaj i wymiar kar orzeczonych oskarżonemu J. F. jest prawidłowy. Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie (k.215-216).

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 615) w zw. § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.

z 2000r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. kwotę 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem II instancji.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego J. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 596,60 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na koszty te składają się:

- 60 złotych tytułem opłaty od orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r.

o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- 20 złotych tytułem wydatków w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),

- 516, 60 tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym zgodnie z art. 618 § 1 pkt 11 kpk.

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Ewa Opozda – Kalka SSO Zbigniew Karamara SSO Anna Szeliga